

Gordan toaletárom

Raz ráno Gordanovi nečakane oznámili, že musí celý deň robiť plážového toaletára, pretože toaletár Željko sa nedostavil do práce. Gordan nenamietal. Pomyslel si, že deň, strávený pri toaletách, bude preňho príjemným osviežením. Jemný sladkastý zápach toaliet mu nikdy nevadil, pretože to bola vôňa jeho detstva.

Spomenul si, ako sa pri nich počas celého detstva hrával, a ako sa jeho hry počas dospievania menili. Najprv to bola hra na skrývačku, ktorú sa veľmi často hrával s otcom.

„Oče, reci, gdje sam?“ pýtal sa malý výmyselník, vtipne ukrytý na druhej strane toaliet. A otec ho, aby mu spravil radosť, dlho hľadal, a popri tom vravel:

„Gdje može biti, moj mali dečko?“ (Otec nehľadal dečku, ale malého Gordana, samozrejme, lebo chlapec sa chorvátsky povie dečko.)

Alebo si spomenul, aký bol šťastný, a ako mu svietili jeho tmavé chorvátske očka, keď ho otec nechal vyberať peniaze. Taktiež si spomenul aj na to,

akú mu otec strelil, keď „on je gledao“ škáročkou do ženských záchodov, v snahe uvidieť nejakú tú škáročku!

„Gordan, ovo ne možeš raditi. Još jedanput i vidjet ćeš što će se dogoditi!“ varoval ho prísne otec.

Gordan sa teda ocitol pri plážových toaletách. Otvoril ich a čakal prvých hostí, ktorých chytí ranné...

Prvý prišiel, ako na potvoru, postarší Nemeč. Namieril si to rovno, bez platenia, na toaletu.

„Oprostite, morate platiti. Dvije Kune,“ milo ho upozornil Gordan.

„Was?“ prísne sa spýtal do ružova fľakato opálený Nemeč.

„Entschuldigung, Sie müssen zahlen. Zwei Kuna,“ upozornil ho po nemecky polyglot Gordan.

„Zwei Kuna! Zu viel Geld für toilette,“ rozhorčoval sa Nemeč.

„Ist es nicht zu viel,“ povedal Gordan.

„Ich möchte nicht zahlen!“ hlasne zvolal Nemeč.

„Dann wir können gehen dort,“ prísne riekol Gordan a ukázal mu na lesík plný šumíc. Nemeč zahrešil a odobral sa zvláštnou chôdzou (plnou napätia, či to „sranje“ v sebe udrží) do lesíka.

Problém však tkvel v tom, že lesík bol síce plný šumíc, teda borovíc, ale veľkého vzrastu s mohutnými kmeňmi. Kríčkov tam bolo ako šafránu, ale takých malinkých, že by sa za ne schovalo iba dieťa.

Nemec nervózne pobehoval po lesíku sem i tam a hľadal voľné miesto. Asi sa zhrozil, že sa už nadobro poserie, a preto si rýchlo čupol k najväčšiemu kríčku, ktorý bol však vzdialený od toaliet ani nie desať metrov. Krík bol však taký malý, že Nemcovi trčala z neho hlava aj s do ružova opálenými ramenami.

Gordan si nemohol nevšimnúť jeho vypúlené oči. Obaja sa ocitli tvárou v tvár, či ako sa dnes vraví, face to face. Keď sa vzápätí ozval charakteristický dlhý ťahavý zvuk, Gordan zbadal v očiach Nemca veľkú úľavu. Ten zvuk však nebol podobný trúbeniu, ani výstrelu, či ako to nazvať. Bol to zvuk, keď stolica nemá svoju patričnú konzistenciu.

„Ovo mora biti proljev,“ skonštatoval Gordan. *(Toto musí byť hnačka.)*

Zakrátko sa ozval ďalší ťahavý zvuk a Nemcovo povzdychnutie.

„Wie geht es?“ spýtal sa ho Gordan.

Nemec mu prekvapujúco aj odpovedal: „Sehr gut!“

V tomto momente prišiel k toaletám mladý Chor-

vát a podal Gordanovi dve Kuny. Keď zbadal Nemca za kríkom, spýtal sa Gordana: „Što to tam radi?“

Gordan sa usmial, mávol rukou a povedal:

„Znaš, Nijemac, nema novac za toalet!“

Mladík sa stratil v kabínke, z ktorej sa o chvíľu ozval poctivý chorvátsky výstrel.

Rozhovor Nemca s Gordanom však pokračoval.

„Hast du papier?“ spýtal sa Gordana, ale bez žiadneho Entschuldigung, či Bitte. To Gordana už nasralo.

„Isto, imam, ali ne dam, samo za novac,“ odpovedal mu Gordan, avšak teraz už len chorvátsky, pričom mu oznámil, že mu ho zadarmo nedá.

„Nicht verstehen,“ ozvalo sa zpoza kríka.

„Er sagte, sie müssen zahlen!“ ozval sa hlas patriaci Gordanovmu známemu, ktorý ho prišiel pozrieť.

„Bok, Zvonimir!“ pozdravil ho Gordan.

„Bok, Gordan. Kako to ide?“ pýtal sa Zvonimir.

„Vidiš!“ povedal.

„Gut. Und wieviel kostet?“ spýtal sa Nemec.

„Zwanzig Kuna,“ odpovedal s úsmevom Gordan a pozrel sa na Zvonimira.

„Himmelhergot! Croation! Nein, ich gib dir keine zwanzig Kuna!“ rozzúrene odvetil Nemec.

Gordan od tej chvíle na milého Nemca sral už úplne.

„Anne-Marie! Anne-Marie! Wo bist du?“ volal na celú pláž Nemeč, pretože potreboval manželkinu pomoc. Tá po niekoľkých minútach aj skutočne prišla. Zhrozila sa, keď zbadala svojho manžela ukrytého za kríkom. Akonáhle zistila, o čo ide, zabehla pre papierové vreckovky. A operácia Walkýra bola dokonaná.

Keď nazlostený Nemeč po tom všetkom prechádzal okolo Gordana, povedal mu, že do Chorvátska prišiel na dovolenku poslednýkrát. Gordanovi to bolo jedno. Mysľou bol opäť v časoch svojho detstva. Spomenul si na svoj úplne prvý bozk, ktorý dal svojej veľkej láske Darije. Celý deň potom už prebehol v pohode, aj keď niektorí Nemci, ktorí nechceli platiť dve Kuny, si vybehli do lesíka. Zväčša však išlo o „kleine“ potrebu, takže bolo „alles in ordnung“, alebo, ako vravia Chorváti, sve u redu.